

Из пътя все оставях белези по дърветата. Упътете утре натам ловджите, които ще проведя.

/Севдана се връща с бакърена тегсия,
отрупана с плодове./

СЕВДАНА: Заповядай и бъди ни добре дошла.

МАРИЯ: Още веднъж съм ви благодарна от все сърце.

ХАНКО: Не бива такава млада девойка да броди сама из друми-
щата.

/Мария подава една златица на Ракида./

МАРИЯ: Вземи. Ти ми помогна много. Инак кой знае какво щях да
права... Вземи, вземи, не се срамувай!

ХАНКО: Чия дъщеря си ти? От кой род е баща ти?

МАРИЯ: Чий е този образ на златицата?

ХАНКО: Това е благоверният цар Иваница, бог да успокои душата
му. Колко пъти съм бил с него на бранните полета. Не бяхме из-
живявали такива дни като останите. Латините тогава бягаха са-
мо като чуят името му... Да не бях жив да прекарам този срам!

/Мария присяда на трикракото столче./

МАРИЯ: Ти познавам ли лично цар Иваница? Виждал ли си го в
лицето? Помниш ли го? Нали беше много добър? Викаха му Калоян.
Ти беше ли при Солун, когато го убиха латинците?

ХАНКО: Оттам ми е останал спомен она дълъг щит... И желязна
ризица си бях взел. Ала я продадох лани на един млад войскар,
че бяхме останали без пукната аспра.

МАРИЯ: Латинец или ромеец го уби? Аз не вярвам, че свети Ди-
митър го пробол с копие то си! Свети Димитър ни закриляше. Цар
Иваница имаше вяра само в него.

ХАНКО: Разбрах, че ти не си от ония болярски родове, които
веднага преклониха чело пред она триезичник, пред она проклет
убиец!

МАРИЯ: За кого говориш, хрънкарьо?